

בזה"ק להגיע לשלימותה :

בגמרא הקבו למה נתאווה משה
ליכנס לארץ ישראל וכי
לאכול מפריה הוא לריך. וקשה הלא
חזיק דלגבי כה"ג קבעו ברכה מעין
ג' בקשה על זה ונאכל מפריה ונשבע

מנוכס. אך באמת דבר גדול הוא שפירוש
ארץ ישראל מסוגלים ליראה כמו דאיתא
במד"ש. רק לגבי משה מילתא זוטרתא
הוא היראה כמדוע. ע"כ הקבו שפיר
בגמרא וכי לאכול מפריה הוא לריך דייקא :
ס' ליק

פרישת ראה

עֵשֶׂר תַּעֲשֶׂר בשביל שתתעשר.
פי' כי יש עשר ספירות. וספירה
עשירית היא צחי' מלכות. ולריך כל אחד
לתקן כל ה' ספירות. וכל ספירה
כלולה מעשר. וכשהיא לבדה היא נקרא
צחי' וקודם. וכשהיא כלולה מכל ה'
ספירות היא צחי' פרלוק. ע"כ כחוב עשר
היינו שיקבל האדם על עלמו עומ"ש
באמת באופן שיאור בה כל ה"ם שיח'י
בצחי' פרלוק שלם. וחסו בשביל שתתעשר

היינו שיקבל עומ"ש על כל רמ"ח אבריו.
וחסו נקרא עול מלכות שמים שלימה.
היינו שיראה האדם שיחיה בצחי' מלכות
בצחי' פרלוק בכל ה"ם ובכל הכוחות
והיינו עשר בשביל שתתעשר. היינו שיקבל
עליו עומ"ש באמת על כל אבריו בצחי'
שיחיה בצחי' מלכות צחי' פרלוק שלם.
השם יתברך יזכינו לעשר בשביל שתתעשר
לקבל עומ"ש באמת בכל ה"ם אמן :
ס' ליק

פרישת תצא

בִּי תִבְנֶה בֵּית הַדָּשׁ וְעֵשִׂית מַעֲקָה
רגג'ך. כח"ב (משלי כד) בנחמס

יבנה בית. וחסו כי חכמה בית חכם כשמחמדם
כה החכמה בצחי' נחזין רדשים להלדריקוב
כפי

ולשמשיך ע"ע בחי' חכמה ומוחין חדשים .
 כי הדם נקרא ע"ש אדמה לעליון וכמאמר
 המחדש צטובו בכל יום תמיד נעשה בראשית
 וכתיב (תהלים קד) כולם בחכמה עשית .
 נמצא שחדש הקב"ה בכל יום ויום כח
 החכמה לחיות העולמות . כן לריך כל אחד
 לחדש כח החכמה בבחי' מוחין חדשים
 לעבודת השי"ת בהתקרבות והתדבקות
 לאור ה"ס בחמת . ועל זה נאמר ועשית
 מעקה להקדים היראה :

ס ל י ק

כפי ערכם ולאנשים פשוטי' כפי ערכם מזה
 לנו החורה הקדושה ועשית מעקה לגניך .
 מעקה היא שמורה להג . כן לריך להקדים
 יראה ה' להחכמה והמוחין . בכדי שיהיה
 לו לשמורה שלא יפול ממדריגת החכמה
 והמוחין ה"ל כמשה"כ כי יפול הנופל ממנו
 וכשיעשה מעקה היינו כשיקדים היראה
 להחכמה והמוחין ה"ל אזי יהיה שמורה
 לכח החכמה והמוחין ה"ל שיחוסף
 במדריגה אחר מדריגה לעוב . כי לריך כל
 אחד בכל יום ויום להתחזק באמונה

פרשת תבא

באופן אחד והיה אם שכוח תשכח
 היינו כאשר תשכח את ה'
 אלהיך והיה לך עוד מזה שמחה . ולא יהיה
 לך מזה שברון רוח מאשר עזבת את
 הבורא ב"ה . אז עבירה גוררת עבירה
 ותשכח את ה' מכל וכל :

ס ל י ק

והיה אם שכוח תשכח . דהיינו
 כאשר תפול במרה שחורה ותשכח
 במדת השמחה כפי' והיה אם שכוח תשכח
 את ה' וגו' כי עוז וחדוה במקומו גם על
 ידי מרה שחורה תנתק מדביקות הבורא
 ב"ה . והיה אם שכוח כאשר תאבד מדת
 השמחה עי"ז תשכח את ה' אלהיך :

פרשת נצבים

מעמד ומלכ בעולם כשתהיו לפני
 אלהיכם . היינו כשתהיו דביקים בהקב"ה
 כמו

אתם נצבים היום כלכם לפני
 ה' אלהיכם . אימתי יהיה לכם

כמו שנאמר בפרק"ה חיים כולכם היום .

יחיה לכם החיות האמיתית :

או יאמר אתם נלצים כי כחשר
שכע הנביחה בזה מלמעלה
אל הנביאים אין ביכולתו נהשחר על
עומדו . מחמת שלא היה יכול לסבול רוב
האור ומחמת זה היה נראה כמשחגע

כמו שנאמר אלל יהוה על אחד א"י
הנביאים . וחכם עדיף מנביא כשמדבק
א"ע להב"ת יכול לעמוד על עמדו ולא
נראה בו שום שינוי . וזה אתם נלצים
שתהיו על מעמד ומלכ שלכם אף על פי
שכולכם נפתי הש"ת הייך כשתהיו דבוקים
לפני ה' אלהיכם : ם ל י ם

פרשת האזינו

האזינו השמים ואדברה ותשמע

הארץ אבירי פי . הנה ידוע

למי שידע וכן הוא האמת כי כתיב

(משלי יג) לדיק אוכל לשובע נפשו

כי נשמות עמו ישראל חליבות מהמת כח

כבודו והבדך הגבוהה וכרמה הרבה יותר

מהמלאכים ושרפים ואופנים וחיות הקודש,

שהם צסוד עומדים תמיד במעלה ולא

צסוד מהלך . ועל כן נקראים בשם

עומדים . אבל לא כן האדם השלם

שמכונה בשם מהלך . שהולך תמיד

ממדריגה למדריגה היותר גדולה ואינו

יכול לעמוד על מדריגה אחת עד שבזיכוך

קומרו וגופו עולה למעלה ומדריגה היותר

גבוהה ורמה מהמלאכים שרפים ואופנים

וחיות הקודש . בעת שהספך החומר ללורה

ובטהרת וזיכוך גופו וחומריו איז יכול לשהיב

אללו כל החיות והכח של הדוממין

והאלומחין והחיין והמדברין . כי זה ידוע

למי שידע וכן הוא האמת כי דרך העקף

להתקרב אל השורש . כי הכל הולך

ונמשך ונשאב אל השורש . ולכן הדומם

נמשך ונשאב חיותו וכחו אל הלומה ומחמת

שריבוני החיות יש בהלומה יותר מן הדומם

אזי רוב החיות שבהלומה מושך ונשאב

המעט חיות שבהדומם . כי ה"ה הולך אל

השורש ודרך העקף להתקרב אל השורש .

ולכן הדומם נמשך ונשאב חיותו וכחו אל

הלומה . וכמו חבן השואב שכל מה שהיא

זך ביותר אזי שואב ומושך ביותר כל

הדברים השייך לשורשו . וכן החי מושך

ושואב החיות והכח שיש בהלומה . שהוא

ובהשעוים והילירים והנבראים . וזהו לדיק
 אוכל לשובע נפשו שכל האוכלים מתאוים
 וחפילים ומשתוקקים להשביע את נפשו
 של הלידיק אף ע"פ שנפשו הוא קטן בערך
 השמה ובכח שבו . חף על פי קן לגבי כל
 הדברים הגשמיים והעצבים שצאו לכלל
 עשיה וילירה וזריאה נפשו היא השורש
 הגדול לשאוב ולהמשיך להקריב כל החיות
 והרוחניות שבעולם השפל להיות נפשו
 יבצע וימלא נפשו . שנפשו הוא השורש
 של כל הדברים הנ"ל שרוחניותם וחיותם
 יתדבקו בהשורש ויהיו ללוותא חדא . והוא
 כוד שרשעים צחייהם קרואים מתים
 ולהיפך הלידיקים צמיתהן קרואין חיים הוא
 ג"כ מחמת זה הענין . שהרשעים מחמת
 גשמייתם ועביותם צהבקעת העולם הזה
 ותלוותיו נתגברו אלגס הגשמיית של כו
 הדברים הנ"ל צסוד העקף להיות נמשך
 ונכלל בהשורש הוא הגוף והחומר של
 הרשע . ונתבטל הנפש והרוח שבו צריבוי
 החומר והגוף העב והגשמי . וזהו צחייהם
 קרואים מתים כנ"ל שמעט החיות והרוחני
 של הרשע שבהם סוד הנפש והרוח של
 השי"ת נתבטלו צריבוי הגשמות . שהם
 ממנא תצירא סוד המיתה שלהם . חסא
 צחייהם קרואים מתים שהחיות שלהם הם
 צסוד המיתה סוד הגשמי . וכן להיפך
 לדיקים צמיתהם קרואים חיים רלה לומר
 שהמיתה

ג"כ מחמת רוב החיות והכח שיש צהמי
 יחסר מן הלוותא וכו' כנ"ל . וכן המדבר
 נמשך ושואב החיות והכח שיש צהמי היא
 ג"כ ע"ד האמור . כי דרך העקף שחפאן
 ירלונו להשתוקק להתקרב לשורשו הגדול
 ממנו ולהיות נשהב ולהתכלל עמו צשורשו
 לבל יפרד ממנו ולהיות ללוותא חדא .
 גמלא שאם צדברים הגשמיים והעצביים
 הוא קן . כש"כ וק"ו צדברים הרוחניים
 צמחויב ג"כ להיות קן . כי כל הדומם
 ולוותא וחי ומדבר וכל דבר שצא לכלל עשיה
 וילירה וזריאה הכל צמאמר וצרוח פיו של
 השי"ת המה צבראו ועומדים ובכח חיות
 שפעת אורו יתברך . ולולא זאת כלא היה
 וכלאין וכאפס נחשבו וע"כ הלידיק התמים
 שמיזכך גופו וחומרנו מחמת ריבוי וגודל
 אור השמה צזיכוך וטהרת גופו וחומרנו .
 נמשך ונשאב אללו כל החיות והכח
 של כל הדברים הגשמיים שצסודוממם
 והלוותאין והחיין והמדברין . כי טבע העקף
 להיות נמשך ונשאב ולהיות נכלל בהשורש
 ולכן לדיק אוכל לשובע נפשו כי כולם
 מתאווים וחפילים וחושקים שהמעט חיות
 וכה של השי"ת שיש צתוכן גהתקרב
 ולהיות נשאב ונכלל בהשורש הגדול
 שצהלידיק סוד הנפש שבו . שהוא מנשיך
 ושואב צזיכוך וטהרת גופו כל הרוחניות
 צהחיות צצסודוממם והלוותא והחי והמדבר

וזמניותם שלם פירוש הגשמות שלם סוד
 צנף והחומר שלם שהוא ממינח תצירא
 הוא בסוד החיים סוד הרוחניות שנהפך
 אללם החומר לאורה ויכוך וטהרת גופו
 וחומרן להיות כולו בסוד הרוחניות .
וזה שאמרו חז"ל (תהלים כד) לה'
 הארץ ומלואה קודם זרעה (שם
 קצו) והארץ נתן לבני אדם לאחר זרעה .
 שבזרעהו של האדם השלם על כל הדבר
 הגשמי אזי נהפך הגשמי והעציות של
 הדבר בעושה זכוונה להשיג לרוחניות
 להיות בסוד אדם להיות לאחד ע"י שימלא
 נפשו בסוד לשזוע נפשו וכו' . להיות
 נמשך ונשאב ולהתכלל אללו החיות והכח
 והרוחניות של הדברים להיות בסוד
 נשזוע נפשו . וזה ג"כ סוד הכח
 השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם
 בראש השמים שמים לה' שהוא סיד
 החכמה . כי שמים כינוי לחכמה עילאה .
 רזה לומר בראש האדם בטהרת ויכוך
 גופו וחומרן זוכה להיות בסוד שמים
 לה' כנ"ל . בחכמה עילאה וטהרת ויכוך
 גופו וחומרן להיות הכל ברוחניות . אזי
 והארץ נתן לבני אדם שממילא נתן הארץ
 לבני אדם בסוד לדיק אוכל לשזוע נפשו .
 שהארץ סוד גשמיית הדברים שג כל
 העו"ל מתאוים וחפזים ומשתוקקים
 להתקרב ולהיות נשאב כוחם וחיותם

וזמניותם בסוד האדם להיות כולו
 בהשורה הגדול שלם שהאדם הוא השורה
 של הרוחניות ושל גשמיית העו"ל על ידי
 הדרכות וטהרת גופו וחומרן . וזהו
 והארץ נתן לבני אדם שממילא ינתן לו
 הגשמיית של העו"ל להיות נשאב וממשך
 הרוחניות שבדבר לנפשו ורוחו בסוד
 לשזוע נפשו כנ"ל וזהו שאמר הכח
 (איוב לד) אם ימים אליו לבו ורוח
 ונשמתו אליו יאסוף . שבהם השלים את
 לבו גשמיית הדברים של העו"ל בחכמה
 ובינתו על רוחניות וחיותם . אזי רוחו
 ונשמתו של האדם השלם יאסוף הדבר
 אללו להיות הכל בסוד הרוחניות . כי
 הרוחניות נמשך ונשאב בהשורה הגדול שלו .
 כי דרך הענף להתקרב ולהתכלל בהשורה
 כנ"ל בסוד לשזוע נפשו . וזהו מים
 החת יוב זוכים אגן בעינין למהוי קדם
 מלכא . כי בראש ח"ו בעדר הלדיקים
 נהיות מקושרים הדברים התחתיים
 בעליונים . כי הלדיק בזיכוך חומרן וגופו
 וטהרתו בחכמה עילאה . אזי נהפך
 ונשאב אללו כל הדברים בראו לכלל הוי"ו
 להיות מקורב להשורה סוד חכמה תהיה
 בחכמה עילאה כנ"ל . וזהו סוד ובראשית
 א) ימי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל
 בין מים למים רקיע מכונה בשם לדיק
 והשי"ת נתן לוחו בין חמלע המים ישיב

הנהגה לשון דבר אחד לדור שהוא סנהגה .
 ושנהגות האזינו השמים כי שמים כינוי
 לחכמה עילאה . שאם האדם מהנהג
 באזינו השמים שמאזין לסוד השמים סוד
 חכמה עילאה . ומנהג זה ועומד
 כמשמעות ואדברה כנ"ל בציפוך וטענת
 גופו וחומריו . אז ותשמע הארץ אמרי פי
 שממילא משחוקקת הארץ אוד הגשמיות
 לאמרי פי . להיות נחשב ונשאב הרוחניות
 והחיות שבה מהשורש הגדול שלה . כי כל
 יתעה וחפלה של העקף להתקרב ולהיות
 ככלל בהשורש להיות לאחד בסוד לדיק
 אוכל לשובע נפשו כנ"ל שהוא בסוד האזין
 השמים כנ"ל להיות לאחד בהשורש שלו .
 וממילא יתכן לו מאכלו ולרכו שלו כחבר
 לעיל בסוד לדיק אוכל לשובע נפשו כנ"ל :

אופן השני

באופן אחר האזינו השמים ואדברה
 ותשמע הארץ אמרי פי . פי
 הנה כתיב (משלי ג) ה' בחכמה יסד
 ארץ כון שמים בחכמה . ממלא הארץ
 מכונה בשם חכמה והשמים מכונה בשם
 בינה . החכמה היא סוד אהבה עילאה ,
 והבינה היא סוד יראה עילאה . והנה
 כתיב (תהלים ב) עבדו את ה' ציראה
 וגילו ברעדה ודרשו חז"ל במקום גילה שם
 ההב

מבדיל גוי מים למים שמקרב חכמה התאה
 בחכמה עילאה . כי מים כינוי לחכמה
 והלדיק מקשר ומקרב ומייחד המים
 התחתונים סוד חכמה תתאה החיות
 והרוחניות של כל הדברים במים עליונים
 סוד חכמה עילאה כי היא יתכן באמצע
 כנ"ל . ואם ח"ו בהעדר הדיקים אז מים
 תחתונים סוד חכמה תתאה בוכים שאין
 מי לקרב אותם בסוד לדיק אוכל לשובע
 נפשו כנ"ל . והו אין בין מים עליונים
 לתחתונים אלא כמלא ימא שלעחיד ידמה
 היתה"ר לרשעים כחיע השערה כמ"ש חז"ל
 הללו בוכים והללו בוכים והו כחוע השערה
 שאמחז"ל . שהיתה"ר ידמה לרשעים הוא
 כמלא ימא האמור כאן . ר"ל שמלא ימא
 הכומר כאן שבין מים למים הוא כוד שלא
 נתקרב המים תחתונים סוד חכמה תתאה
 בחכמה עילאה סוד מים עליונים הוא מחמת
 כמלא ימא שבין מים למים שאין הם
 ושלום לדיקים בדור להתקרב אותם ויש
 הבדלה ביניהם כמלא ימא . שהרשעים
 בלחם ידמה היתה"ר כחוע השערה לעחיד
 הם מבדילים בין מים תחתונים למים
 עליונים כשאין אדם לקרב אותם ומחמת
 עבודת רשעים יש הבדלה ביניהם שלא
 יתקרב חכמה תתאה בחכמה עילאה :
וזהו האזינו השמים ואדברה ותשמע
 הארץ אמרי פי כי הוא לשון

תהא רעדה. שצמקום אהבה גם לרין
 להיות היראה כי אהבה בלא יראה נלו
 כלום. וכן יראה בנה אהבה ללו כלום.
 כי הם שניהם מדובקים יחדיו ולדקו והלויים
 זה בזה והוא לשון אדברה הוא לשון קשה
 כמו שפירש"י שדיבור הוא קשה אמירה
 היא רכה. והנה אדברה שהיא קשה
 מורה על יראה עילאה לכן נאמר
 אלל שמים ואדברה כי הם שניהם מורים
 על בינה כמו שנאמר בון שמים בתבונה
 שהיא בינה ואדברה הוא (לשון) ג"כ
 יראה עילאה בסוד הגבורה בגימט'ל כי
 מבינה דינון מתערין. ואלל הארץ כתיב
 אמרי פי כי הם שני הם בנושא אחד כי
 הארץ בסוד חכמה כמו שנאמר בחכמה
יסד ארץ. וחכמה היא אהבה עילאה
 כנ"ל. ואמרי פי היא ג"כ לשון רכה
 שאמירה היא רכה סוד אהבה לכן נאמר
 אלל הארץ אמירה כי ביניהם הם בסוד
 האהבה ושם שניהם בסוד הבינה סוד
 היראה. ולכן אלל השמים כתיב האזינו
 כי באונה היא באהבה כי לרין אהבה
 מתוך היראה סוד שמים ודבר. ואלל
 הארץ כתיב והשמע לשון שמיטה שהיא
 היא היראה כי לרין יראה מתוך אהבה
 ואהבה מתוך יראה אמון כי"ר :

אופן השלישי

עוד יש לומר באופן שלישי האזינו

השמים ואדברה והשמע הארץ
 אמרי פי יערוף כמטר לקחי חול בעל
 אמרתי. הנה ידוע למי שידוע וכן הוא
 האמת שהתורה הקדושה אשר היא קדומה
 אלפים שנה לבריאת העולם בסוד
 דכתיב (משלי ח) ואהיה אללו אמון
 ואהיה שעשועים יום יום. ויזמו של הקב"ה
 אלף שנים כמו שנאמר כי אלף שנים
 בעיניך כיום החמול כי יעבור. ויום יום
 היינו תרין יומין בסוד אלפים שנה
 הנמשכים מספירות החכמה והבינה בסוד
 ואללך בינה שהם שניהם בסוד אלפים
 שנה (בג' ספירה) וקדומתה מרמזת על
 גודל העולם וההשגה מרעיון בני האדם
 שהחכמה ובינה הם משנשה ספירות
 כראשונים. שנאמר בהם במופלא מיך
 אל תדרוש בסוד (דברים כט) הנסתרות לה'
 אלקינו שהמה קדומים לשבעת ימי הבנין
 סוד השבעה ספירות שלמטה מהם שנאמר
 עליהם (צ"ג) והנגלות לנו ולבנינו שמורה
 על השגה ותפיסותם והוא סוד אורייתא
 מהחכמה נפקא. ולכן מחמת קדומתה כנ"ל
 בסוד החכמה והבינה הקדומה לשבעת ימי
 הבנין המורה על בריחת וחידוש העולם.
 נברא בה כל העולמות מעולם הענין עד
 עולם החחותן ועד בכלל. כנאמר הרבצ"י
 באורייתא ברא קב"ה עלמא כי הוא בסוד
 ששים ריבוי אותיות. וכל עולם ועולם לפי
 גידל

שהשליך הנחש בו הזוהמא ונא היה כח
 באור נשמתה לקבל אור התורה על אירופי
 התיבות של שנות ממשתי המלות מחמת
 חומריותם ועביות גופם. ולפי קלות של
 נשמתם מחמת חמא אדם הראשון שלא
 ישבר הכלי מחמת שריבוי השמן וריבוי האור
 גורם כיבוי הנר. והיה מוכרח להיות
 הלידוף של האותיות של התורה הקדושה
 של אירופי תיבות של מעשה הגשמיים כדי
 שיהיה יכולת בידם לקבלם. ונסתפק להם
 במאזה אחת לפי גודל אור נשמתם. וכן
 בעשרה דורות שמוח ועד אברהם שנתרחקו
 מעט יותר מן חמא אדם הראשון ונתגדל מעט
 אור נשמתם ונתלבנו מעט חומריים ועביות
 גופם. ואז נאזרף אלם האותיות של
 תורה"ק על סיפורי מעשיות דקים מעט
 יותר מעשרה דורות הראשונים ונתחוספי
 אלם מעט מן אור התורה על אירופי מעט
 מן המלות בשבעה מלות שנלעוו בני נח
 מחמת שנתגדל מעט האור של נשמתם
 ונתלבן מעט חומריים ועביות גופם והיה
 יכולת בידם לקבל אור התורה על ארופים
 מן המלות שלא ישבר הכלי היה כן
 בעשרה דורות הראשונים. וכן הדורות
 שמתאברהם עד יחא ומילחא עד יעקב ומן
 יעקב עד י"ב שבטים שנתרחקו עזייתם
 מחמא אדם הראשון. שנתלבנו באברהם
 ונלערוו בילחא ומזככו ביעקב. ואז
 הדבר

גודל ועולם צהירתו ככה נתאזרף אלם
 הששים ריבוא אותיות לאירופי שנות
 הקדושים להאיר לו ולהשפיע לו מאורה
 הטובה הגדולה להתנהג באורה לקיום
 העולם ההוא. כי זה ידוע למי שידע וכן
 היא האמת כי שני אבנים זונים שני
 בתים ושלשה אבנים זונים ששה בתים
 כנ"ל כי אבנים נקראים אותיות ומן שני
 אלהיות יולאים שני תיבות ומבלשה אבנים
 יולאים ששה תיבות. כ"ס וקל וחומר
 מששים ריבוא אותיות שעולם אירופים עד
 אין מספר לפי שיעור העולמות שהם אין
 סוף ונספר ועד אין תכלית. ומאל העולם
 מזה כי לכל עולם ועולם לפי גודל ועולם
 צהירתו וזויותו ככה נלערוף אלם הששים
 רבוא אותיות של התורה הקדושה. לאירופי
 תיבות על שיות הקדושים להאיר לו
 באירופי שנותיו הקדושים. וזה באורייתא
 ברא קב"ה עלמא ועליה קיימא עלמא עד
 רדתה לזה העולם בששים רבוא שנות. .
 שכל נשיה ונשיה יש לה אור בתורה
 המוכן והשפיע חיות וההארה להנשמה
 בשיין לו לקיומו ולהחיותו. שהוא בסוד
 קיום העולם הוד ששים רבוא אותיות
 בסוד ששים רבוא נשיות עמו ישראל. .
 ולכן תיאל מעשרה דורות שמתאדם ועד נח
 מפורש בהם שבעים גשמיים. ועביים
 נשמתם שהיו קרובים לחמא אדם הראשון

מדכך חומריות ועביות גופס עוד ביותר
 וצפרט בפיוסוק זוכמתן צימעמן תחת הר
 סיני בקבלת התורה על לירופי תיבות של
 מלות עשה ולא תעשה. ומעט נתארף
 אללם על סיפ רי מעשה גשמיית כי נתגדל
 אור נשמתם ועביות גופס נתמעט שלא
 ישבר הכלי מחמת ריבוי האיר של התוס"ק
 בלירופי מעשה המלות עשה ולא תעשה.
 כמלא העולה מזה שהששים ריבוי לוחיות
 של התוס"ק בהעלמות עליומים שמה הטם
 מאירים בלירופי שמות הקדושים והטבורים
 כל עולם ועולם לפי גודל בהירתו ועולם
 טהרתו. ככה מאירה כל התורה בלי
 לבושין רק בהלירוף שמותיו הקדושים
 באורות זכים ובהירים רק בירידתה לזה
 העולם הגשמי בגופות הגשמיים והעביים
 הולכה להתארף על סיפורי מעשי
 הגשמיים ומעט מלות עשה ולא תעשה
 מחמת טעם הנ"ל.

והנה ידוע למי שיודע וכן הוא האמת
 שמשם רבינו עליו השלום מחתת
 זיכוך חומרנו וגופו מכל וכל והרואים והלוחות
 על זה ששני פעמים ארבעים יום וארבעים
 לילה בקבלת התורה לא חבל ולא שחם.
 זכה למעלה ומדריגה היותר גבוהה
 מהמלאכים ושרים ואופיים עד שנתקנאו
 בו המלאכים בקבלת התורה ובודאי
 ביזכך גבו וזומרנו ידע כל התורה כולה

כפי לירופי שמותיו בכל העולמות העליומים
 בלא הלצשה והעטפה וזה ידוע למי
 שיודע וכן הוא האמת שהאזנה מרמזת
 על הדיבור הקרוב והשמעה מרמזת על
 דבר מרחוק. ודיבור הקרוב מרמזת על
 זיכוך הדבר בלא הלצשה והעטפה ודבר
 שהוא רחוק מורה על חומריות ועביות
 הדבר שנתלבש ונתעמף הדבר בריבוי
 לבושין וכיסוין. וזה ידוע למי שיודע
 שהשכינה היתה מדברת מתוך גרונו של
 משה נמש כי הוא היה כלי מוכן לשכוח
 בתוכו ממש השם יתברך ביזכוך חומרנו
 וגופו מכל וכל. וזהו שאמר משה רבינו
 ע"ה האזינו השמים כי שמים כינוי
 לעולמות עליומים שהמה יכונים לקבל אור
 התורה בלשון האזנה שמשמעותו בקרוב
 שהוא בני לבוש והעטפה כפי לירופי
 שמותיו בכל עולם ועולם לפי גודל ועולם
 בהירתה כנ"ל וזהו שאמר להם ואדברה
 מורה על גילוי הדבר בלא לבוש וכסות.
 כמו שאמרו חז"ל ששכינה היתה מדברת
 מתוך גרונו של משה. וזהו ואדברה
 שממילא יולא הדיבור מתוך גרונו בלא
 התלבשות. ולהארץ שהוא העולם הזה
 השכל אמר לה בלשון השמעה והשמע
 הארץ. שנחמת חומריות ועביות העולם
 הולך לאמרה בלשון השמעה שמשמעותה
 רחוק הדבר. שמורה על הלצשה והעטפס

של הדבר שהלריך להלביש ולהטעוף
 הסוס"ק בריבוי לבושין וכיסוין כדי שכול
 לקבל אור השורה בריבוי לבושין וכסוין
 שלא יבצר הכלי מחמת ריבוי הסוד :
וזהו אמרי פי כי אמרי הוא לבוש לבוש
 כמו בלע אמרתו שתרגמוו בוע
 בורכריא דליה שהוא לבוש. שמרית
 גשמיות העולם והגופים הולך לעשות
 לבוש וע טוף לפיו להלביש השורה בסיפורי
 מעשיות וצממות עשה ולא תעשה. כדי
 ביהו יכלת בידם לקבלה מחמת ריבוי
 לבושין וזה אמרי פי. וזהו יערוף כמטר
 לקחי חול כטל אמרתי כי זה ידוע למי
 שידע וכן הוא האמת כי המטר בעת
 ירידתו מתחלק שאינו יורד בכל המקומות
 ביהו רק כעס במיקום זה ופעם במקום
 אחר אבל לא כן הוא הטל שירד בכל
 המקומות בשוב. וזהו יערוף כמטר לקרי
 דהיינו הסוס"ק במקום לקחתה שם
 היא בלא לבוש והעטפה. רק בלירוף
 חמותיו הקדושים כל עולם ועולם לפי
 גודל אורו הרב. אזי היא עורפות שם
 כמטר שאינה שום בכל העולמות. כי
 כל עולם ועולם לפי גודל ועולם בהיראו
 וטהרתו ככה ללמד שם בלירופי שמוהו.
 וזהו כמטר לקחי במקום לקחתה שהוא
 בעולמות עליונים הוא שם עורפת כמטר
 בירוף שיראו כנ"ל אבל כשהוא כבוד

הורחתו דהיינו בירידתה לה שנים
 שהורבה להלבש ולהעטף כנ"ל. חי
 הוא כטל שבו ירידתה בכל העולמות
 כי מחמת ריבוי לבושין וכסוין יבונ כל
 האיש נקבנ בשום לענין הלבשה. כי
 לדבר המגושם ביותר נדק להלבש ביותר
 ואז רואה צם כפי אורחותיהם. כי כיון
 שהוא נדק להלבש חזי הין הירג
 להרבות בלבושין וכיסוין. אבל לא כן
 בעולמות עליונים שבמקום נקוחתה שם
 הוא כמטר שאינו שיה בכל המקומות.
 כי בכל עולם ועולם מאירש שמה כפי
 לירופי שמוהו בלא הירוף ומבנה עולם
 מחזירו, אבל כבוד אמרתי כנ"ל אז
 הוא כטל שירך להלבש לכל אחד ואחד
 לפי חומר וגופו לבי גשמיותו, שכן
 בלירופי להלבשה אז אין לה חילוק בריבוי
 לבושין

אופן הרביעי

עוד יש לומר באופן רביעי שהיינו
 שבמים ואלדבה ותשמע החרך
 אמרי פי, וסוד קרוב לאופן השני
 רק בהכרח דק נפרש האופן הזה מן
 השניני, והסביר הענין ע"פ מהל לקרב
 הל כשכל ובאופן הזה יתורן ב' עינים
 תיובים. כהנה מה שאמרו רז"ל בתיקום
 שבעלי

ויגיעה כי צמטט שכל וסהצנה יכול
 להחרבות אדנותו וכל לרכי טניני מלכותו
 כי לדבר המוכן בנקל יכול להחרבות
 בהחפעלות מטט ומטט שכל, אבל לא
 כן הוא האדון שגדל מעלמו שלא בא
 מזרע האדמות רק ברוב חכמתו ושכלו
 ובינתו ורצ חילו וגדלו ברוב כחו ועושה
 יגיעתו וטרחתו עשה לו כל הכבוד הזה
 בכבישת המדינות הרבות בחכמתו ושכלו
 עד הגעת הגדולה לשבת על כסא
 גדולתו, ובדאי האדון הזה לא נמלא
 אצלו שום דבר מוכן כי מהיכן ומאיין
 לו, ומוכרח בעלמו להכין לו כל לרכי
 ועניני גדולתו והיכלותיו וחדריו וכן כלי
 השמישו וכל לרכי טניני הרכיבים לגדולתו
 מוכרח לעשות הכל בחכמתו ובינתו. כי לא
 מלא שום דבר מוכן לפניו כמלך שמוך
 בירושה מאבותיו. ובדאי האדון הזה
 שהגדיל מעלמו בגדל חכמתו ובינתו
 בכבישת המדינות עד אין מספר ברוב
 כחו וחילו אין אלה לו לשבת בחבנית
 הבית והיכלות וחדרים ולבושין וכלי
 השמישו שהיו כחבנית והיכלות וחדרי' ולבושין
 וכלי השמישו שיש להאדון שירש בירושה
 מאבותיו. כי לא יסיה חילוק בינו לבינו
 ברוב חכמתו ובינתו ועושה יגיעתו וטרחתו
 שעשה לו כל הכבוד הזה להגעת הגדולה
 שיהיה שום בכל לרכי ומעשיו ילרכי
 ידולתו

שבעלי חשבה עומדין אין לדיקים גמורים
 יכולים לעמוד, וכבר עמדו על זה כל
 הספרים שלמה יוגדל ויהנשא כוחו של
 בעלי חשבה מהלדיק הגמור שלא טעם
 טעם חטא מעולם וכל אחד יתרוץ לפי
 טעמו, והענין השני שאנו רואים בחיש
 שהלדיקים שבדורות הללו אינם עומדים
 בהתמדת התורה יום וליילה כנגד הלדיקים
 הראשונים, ואעפ"כ נמסרו להם רוי
 התורה וסודתיה ללמוד לעם המסחופפים
 תחת אילם הדרך אשר ילנו צה לעבודת
 הש"ת לבל יכשלו בהנהגתם צהורות
 גדולות ופירושים מחיקות לשומעיהם,
 ומגלים פנים בתורה כהלכה ללכת בדרכי
 הויבר בעבודתו יחברך, וכל דיבוריהם
 המה כחבר חדה ושכל עמוק על פי
 הסוד, ומאיין נמשך להם כל זאת,
 והכביר והטעים על פי הספרש שנמלא
 בין שני האדונים הללו יבזה הספרש
 יתורלו השני ענינים ה"ל צטוב טעם
 ודעת והוא לאדון שירש בירושת אבותיו,
 שאביו אדון היה ואבי אביו למעלה ועכביו
 נפל לו בירושה הגדולה בודאי האדון
 מוילא הכל מוכן לכניו כל הדברים
 הרכיבים להאדון הן בית לגדולתו והן כלי
 השמישו וגבושין הרכיבין לאדון והכל
 מוילא מוכן לפניו בירושה מאבותיו. וכן
 העשירות בעלמה בא לו בלא ערחה

גדולתו לאדון שבא לו בירושפה בלא חכמה ובינה וטרחת ויגיעה ועמל. אזי בודאי מוכרח לעשות הכל כל עניינים הנ"ל כפי גודל חכמתו ובינתו ושכלו בעת כבישה המדיניות להגעת הגדולה. מוכרח לפי גודל החכמה והבינה והשכל הנ"ל לעשות כל לרכי ענייני הגדולה הן בזין המלכות והיכולותיו וחדריו ועשיות כלי השמישו ולבושיו וכל לרכי ענייני יעשה הכל לפי שכלתו וחכמתו ובינתו הרמה ביותר שאת ויתר ההפרש שבינו לבין האדון שגפל בירושפה מאבותיו. שבודאי יעשה הכל בחכמה ופלאה לפי גודל חכמתו ועוצם בינתו מה שלא הגיע זה לאדון שבא לו בירושפה. והנה האדון בעלמו אי אפשר לו לעשות בעלמו כל לרכי ענייני הן היכולותיו וכלי השמישו ולבושיו ומוכרח לקחת אחד מהאזומינין הבקיאיין בטוב כל הגדולה הנ"ל והם יעשו כחבנית והמראה אשר יראה להם האדון ברוב חכמתו וגודל בינתו ושכלו ובדאי כל לבם ועיניהם תלוים על המראה אשר יראה להם האדון ויעשו כחבניתו ובדמותו. והנה מחמת גודל חכמתו ושכלו שטולה על לבו ומותו ולבו בעיני עשיות הדברים הנ"ל אי אפשר נו להוילא מבח אל הפועל כפי מחשבתו אל הדיבור לעשיות הדברים הנ"ל כפי חכמתו ורוב

בינתו ושכלו ומוכרח ליקח יייר חלק ולזייר על היייר חבנית הבינה והיכולותיו ודמות עשיות הכלי השמישו וזייר הלבושין כפי גודל חכמתו וגודל בינתו ושכלו בעיני עשיות הדברים הנ"ל. כי להוילא הדברים מהמחשבה אל הליור יותר בניקל יכול לזייר כפי מחשבתו ולהוילא מהמחשבה אל הדיבור והאזומינין הבקיאיים בטוב כל המלכות הנ"ל יעשו זאת בודאי הכל כפי חבניתו וליורו וכהמראה אשר יראה להם האדון בגודל חכמתו ושכלו שיש להם בעיני מלאכה הנ"ל :

והנמישר מובן מאליו כי התורה

הקדושה אשר היתה קדומה אלפים שנה קודם צריאת עולם כמו שזכר בהפירוש שלישי. שבה נבראו כל העולמות מעולם העליון עד עולם התחתון הזה הנ"ל שהוא בודאי ליור כל העולמות. ומן הליור שנלטייר על היייר אש שחורה על גבי אש לבנה יכול להגיע ולהשיג כל העולמות העליונים שנבראו זה. כי התורה היא בסוד ששים רובא אותיות ונחלרפור האותיות שלה בכל עולם ועולם לפי גדול ועוצם צהירתו ככה הלידרוף שלו כל עולם בלידרוף משונה מן העולם שצירו להסתנהג כל עולם לפי לירוף שמותיו השייך לו הארחה להאיר לו כפי צהירתו וטירתו נמצא מן הסוה"ק יכול להציט ולהביני

ונהשיג כל העולמות כפי אירופי שמוותו הקדושים בכל העולמות כ"ל צפירות השגישי והוא מן הליור יודע הבנין. אבל לא כן מי שמזכך ומטהר גופו וחומר גשמיותו ועבדותו ואין מסך המבדיל בין גופו לאורו של נשמתו שהוא חלק חלקי ממעל החוצה מכסה כבודו יחברך. ומדמה האורה ליולדה בהפכת החומר לארה. אז מחמת גדל אור של נשמתו החלבה מכסה כבודו יחברך יודע כל העולמות עליונים שהם מאורפים משמותיהם הקדושים, כל עולם ועולם כפי האירוף שמתהבג עמו שמאיר בלידוף אלוותיותו השייכים להשמותיו הקדושים מן האלוותיות של התוה"ק. ולהיות שאחר כך כשראה בהתורה כל האלוותיות שלו אזי יודע כל צירופי שמוותו הקדושים כמו שהם מאורפים בכל העולמות כל עולם ועולם כפי צירופיו. כי הוא ליור כל העולמות ומן הליור יכול לידע הבנין כי מי שיודע בלמת הבנין ממילת יודע הליור :

וְזָרְקוּ במקום שבעלי תשובה עומדין אין לדיקים גמורים יכולין לעמוד. אין פירותו של בעלי תשובה ששז מעבירות ששמה שאם כן למה יוגדל ויתנשא בצלדיק הגמור שלא טעם טעם חפא. אלא פירותו של בעל תשובה הוא כך שמי שמזכך חומר גופו מגשמייתו

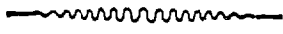
ועבדותו מכל וכל ואין מסך המבדיל בין גופו לאור של נשמתו. שנתהפך אללו החומר לאורה ומדמה האורה ליולדה. ואז ממילת יודע כל העולמות העליונים כמו שהמה מאורפים בשמות הקדושים מן התוה"ק כל עולם ועולם כפי האירוף שלו כ"ל וממילת כש"ח"כ רואה בהתוה"ק אזי רואה בה כל האירופים שנתלטרפו ממנה העולמות העליונים. כי מי שיודע בלמת הבנין ממילת יודע הליור כ"ל. וזה במקום שבעלי תשובה עומדין ראה לומר ששז מעולם העליון כי תשובה הוא מלשון שז וחוזר ששז וחוזר מעולם העליון שמחמת זיכור וטהרת גופו וחומר נהגדל אור נשמתו סוד חנק חלקי ממעל. שיודע כל העולם ועולם כפי האירוף שלו בשמות הקדושים מן התוה"ק. וממילת יודע כי שז וחוזר בעולמות עליונים ורואה בתוה"ק. אזי יודע ורואה בה כל אירופי שמוותו כמו שהיא מאורפת בכל העולמות העליונים הקדושים של שמות הקדושים. וזה פירותו של בעלי תשובה ששז וחוזר מעולם העליון. וזה אין לדיקים גמורים יכולין לעמוד. כי לדיק גמור משמעותו לשון גמור וסבור שאימ מזכך ומטהר גופו וחומר רק שטוסק חמיד בהתורה יומם ולילה לקיים והגית זו יומם ולילה כמשמעות גמור וסו לדיק

לדיק גמור שגומר תמיד בהתורה הקדושה
 בלא זיכוך חומרו וגופו . ולדיק כזה אינו
 יכול לעמוד במקום שהבעל תשובה הכ"ל
 עומד . כי הבעל תשובה הכ"ל יודע הבנין
 הכ"ל וממילא יודע הליור סוד התורה
 הכ"ל . והלדיק הגמור הכ"ל יודע הליור
 אבל לא הבנין עלמנו סוד העולמות
 העליונים . ואינו דומה מי שיודע הבנין
 בעלמנו באמת למי שיודע ערך הליור
 המליור על הנייר אש שחורה על גבי
 אש לצינה . וזה הדבר הוא תירוץ ג"כ
 על העיין השני למה הלדיקים שבדורות
 הללו יודעים רזי התורה וכודותיה כי
 היא ממילא מובן שמי שיודע באמת
 הבנין בעלמנו ממילא יודע הליור המליור
 על הנייר שהלדיקים שבדורות הללו המה
 סוד הבעלי תשובה הכ"ל :

וידן האינו השמים ואדברה כי שמים
 כינוי להעולמות העליונים ראה
 לומר שאם האדם מוכך ומטהר גופו
 גחומרו ואין יסך המבדיל בין גופו לאור

של נשמתו שהפך החומר לאורה ודימה
 האורה לאלה . אזי יכול להאזין כל
 העולמות העליונים כמו שהיו מלפניהם
 בשמות הקדושים מן האותיות של התוה"ק .
 כל עולם ועולם כפי לירופיו על פי
 התוה"ק ככ"ל . יחמת גדול אור של נשמתו
 בלא מכך המבדיל יחמת חומרות ועביות
 גופו וזהו ואדברה ראה לומר שממילא
 אחר כך כשרואה בהתוה"ק אזי ממילא
 מדברה בו התורה בלירופי שמוחיו
 הקדושים ככ"ל שמי שיודע באמת הבנין
 בעלמנו ממילא יודע הליור . אבל והשמע
 הארץ ר"ל כשאדם שומע להארץ סוד
 הגשמיות והעביות שהינו מוכך ומטהר
 גופו וחומרו ככ"ל . אזי אינו רואה
 בהתורה הקדושה רק אמרי פי סוד הלבוש
 שנתלבשה בה התורה בסיפורי מעשיות
 ומלות עשה ולא תעשה . כי אמרי הוא
 לשון לבוש כמו בנע אמרתו ככ"ל והוא
 סוד הליור הכ"ל . בילא"ו נה"ו : ו

ב ל י ק

לראש השנה

ימים הללו ימים נוראים . ופתח ואלה
 הענין הוא כך כי בסוכות הוא יחוד
 רחמיטי

בישבת שמזכרין ר"ח אלול שנת תד"ז
 שאל מה ענין אשר נקראים

החמייתי וזא חיות חדשות לעולם. וכחוב
 וישו מפני חדש תוליוו שטיקודס שטיקבלין
 החיות החדש לריכין לזא ליריאה גדולס
 ביאלא החיות הישינה ויהבטל לגמרי צבורו
 יחמנת גודל הירחס והפד מפני הצורה
 ז"ה ואין יכולין לקבל החיות החדשה
 ולכוריד בשמות חדשות בעולם וזה הענין
 נעשה בר"ה ויו"כ אשר מפני הירחס
 והפחד מכני הצורה ז"ה צאלה הימים
 אשר ממש ילחא צום"ג לה' וכלתה
 החיות הישינה והבטל לגמרי צבירבו .
 יכולין אחר כך לקבל חיות החדש אשר
 יטטרך צהוכות על ידי היחוד האמיתי .
 וזהו צחי' שמאל דוחה וימין מקרבת .
 פי' שמאל שהוא ענין הירחס דוחה
 החיות הישינה. וימין מקרבת שהיא צחי'
 ההסד ומשיכין שפע חדשה. וזהו שמאלו
 החס לראשי וימינו תחבקימו. וזהו ג"כ
 צחי' אלול חני לדודי ודודי לי. פי'
 צביתבטל החיות צבורשו חזי דודי לי
 שמשפיע שפע חדשה וזה ענין קרבן
 עולה ויורד שמוקדש עולה החיות למעלה
 צבורשו צביטול המזלחות מפני הירחס .
 ואח"כ יורד השפע וגם בכל יום יש ענין
 זה היינו שאחר תפלת שמו"ע מתחיל
 ירידת השפע. ולכך לריד להיות קודם
 צפילת חפיס צבחי' חס"ג להכלל חיותו
 צבורשו. ואחר כך יוכל להיות ירידת

השפע ורק צבכל יום הוא צכרט וצימים
 האלו הוא שמושיכין שפע חדשה ושמה
 חדשות צכלל :
נהיה לראש ולא לזב פי' כי יש
 עולמות ומהסוף של עולם
 העליון נעשה ראש לעולם התחתון .
 כמלא צבכל העולם יש צחי' ראש ציישכיע
 לעולם התחתון. וצחי' זנב לגבי עולם
 העליון שמקבל ממנו וכן עד רוס המעלות.
 ובר"ה רזין ישראל לקבל שפעם מלאו
 אין סוף ז"ה צעלמו שהוא המשפיע
 לכולם ואינו מקבל כלום רק משיכיע
 לכולם. וע"כ חנו מצקשים נהיה לראש
 החמייתי ולא לזב שהוא מקבל מעולם
 העליון ממנו. רק נקבל מלאו ח"ס ז"ה
 שהוא צעלמו רק צחי' ראש לכל העולמות.
 השי"ת יזכינו לקבל ההשפעה מצחי' ראש
 העליון שפע צרכה והלחה חני"ר :

בעת אין לנו לשאול רק מתנת חינוס.
 כי צימים הקדמונים היו חגשים
 שפרשו מן העולם הזה והיו מקורבין
 להשי"ת היה להם לשאול חזיה שזר על
 עבודתם. אבל עכשיו שהעולם נתגשם
 מאד אין לנו לשאול רק מתנת חנס.
 אך מוקודס שישאל מתנת חנס לריך
 להזיישב צהאיך חנפין יקוס צהיגנא
 דמלכא לבקש מתנת חנס ע"כ לריך
 להתישב מוקודס. ג' חלקי חצובה יש .

יש ג' ימים לבזבז בפשיטות מעצירות
 שבזים, ויש שהחשובה שלהם שכל המלות
 זמנ"ט ותפלה שלהם הינם בשלימות עדיין
 בלי בוס כוויה כול ויש שהחשובה על
 זה האופן בידעו שכל מה שטעמו עדיין
 היונו ההחלטה נגד השי"ת. וזהו החילוק בין
 לחומת הדיק לשאר הלבים :

בהרב העדיק הקדוש מו"ה אברהם
 זצוקלה"ה מפאהרעבושט אחי רבינו
 הקדוש המהבר זי"ע ר"ה שנת תקע"א :

וְזָנְהָ ידוע למי שידוע וכן הוא החמת
 ששני ימים של ר"ה הם ימים
 על עולם התנווג והטוב ועל כן נקראים
 טובים וארוכים כמאמר חכמנו"ל בימים
 טובים של ר"ה כיומא אריכתא דמיה •
 שהם נקראים טוב וארוך. מהיכן מלאו
 חז"ל בשם הנקרא טוב וארוך. טוב הוא
 כמו באמרו ימים טובים. וארוך הוא
 כי ידוע למי שידוע שכל עת וזמן
 שטיגע רגל שמחמתו אחרנו עובים
 הרגל. נתעורר בעת שהוא כל אורחותיו
 כבימים הקדמונים שהיה בעת שהוא
 שנתגנו אז האורות כפי הזמן באורחותיו
 הזכים והצהירים בעולמות. ואזי נשפע
 מחמת עולם זהירות בעולם התחוקן
 ג"כ דוגמתו. ואזי כל אחד ואחד

מבני ישראל מרגיש כל אחד לפי זיכר
 חומתו וגופו ההלכה בעת שהוא מזמן
 ועי' גל המוטד במגיע. והנה ידוע למי
 שידוע כי בר"ה נברא העולם וכמו
 שהיה אז כמו כן גם עכשיו נתעורר
 ככל משפטיו ותורתיו ואורחותיו
 בעולמות העליונים עד עולם התחוקן
 הזה. והנה ידוע למי שידוע להמעין
 בספרי המקובלים במקודם היה השי"ת
 בונה עולמות ומחריבן מחמת ריבוי
 האור שלא יכלו הכלים לקבלו עד
 שהכריך נבראות בסוד פרלופין. ואז
 נתקן כל עולם הפיקון הזה בסוד
 הדם ישר. והנה מחמת שבהשתי נבנה
 העולם והאורחות תשרי הם למפרע
 בא"ב והם בסוד הדין הולך להיות
 כוד הנקודת להיות פנים בכמים שידוע
 למי שידוע להיות בסוד זה ישר בסוד
 הרחמים. והנה בעת שהוא בעת
 בריאה של הדם ישר הולך להתלבש
 שני ראשין ריגא דלא אחידע ודעתיק
 בכדלוק דארוך שמחמת ריבוי האור
 של הכתר נעשה שני ראשין כג"כ
 להיות בסוד הלימזמים שיכלו הכלים
 לקבלו. וריגא דלא אחידע היא ברא
 דחיין המכונה בשם ריגא דחיין והפרלוק
 דארוך מלבזבז הירי ראשין הכל כדי
 להתעטף ונתהפכות אורם כדי שיכלו
 הכנים

הקע נמטע צכוד דדיז בלא יכז
 העולם לקבל הצבירות וזא לכלל המלך
 לר לי המקום :

וְזָרְךָ (תכלים קיח) מן המלך קראתי
 יא ענני צמרחב יא דהייט
 מחמת התלצבות הריבא דעתיק צפרלוק
 דאררר ונהפצע הצבירות בעת התלצבות
 למטע ויעשה הקע תקיעת לורה החזק
 צכוד המילר . ולא קראתי יא להכניס
 אותיות ו"ה באתיות תקע שנעשה
 היצת תקיעה צהיכך אתון שהוא
 למעלה בעולם העליון ולא ענני צמרחב
 יא במחמת באתיות י"ה ירחבו ויעשו
 היצת עתיקא שהוא צכוד תקיעה
 אותיות דדין באתיות דדין . ולא נמתק
 דדין ולכן תקיעה נגד הצרכס שהוא
 מדת החסד צכוד המלור הגדול
 לממשלת היום . כי אללו כחוב (בראש'
 בד) והצרכס זקן צא צימים זקן הוא
 לבון ישן והרגיס של ישן הוא עתיקא
 איתיות תקיעה כי איתיות אחס"ע הם
 מתחלפין . נמלא התקיעה כנגד הצרכס
 במחמתו נמתק דדין והגבורה כי אללו
 כחוב צא צימים . ויום הוא חסד כמו
 כחוב (תכלים טב) יומס ילוח ה' חסדן
 ועוד חסד אל על היום . ולכן כחוב
 (דניאל ז) כרסון רמיו ועתיק יומין יחב
 לצבסה וגו' . כי רמיו הוא מלשון וימינסו
 זאנים

הכלים לקבלו כנ"ל אך לא כולם רק
 מקלחם כידוע למי שידוע . ומחמת זא
 צבנו כל העולמות העליונים להיות
 נקרא צריחת העולמות עד עולם
 התחתון הזה . מה בלא היה יכול
 מקודם להיות כך קודם התלצבות שני
 ראשין הנ"ל בצרלוק דאררר המלצושים
 מקלחם . נמלא מחמת התלצבות צפרלוק
 דאררר שמתמם זא היו הכלים יכולים
 לקבץ לורה אחר כן להיות קיום
 העולמות נקראים ע"ש אררר ועוב .
 כי כך הוא עוב צכוד צריחת הע מות
 להיות עוב וישר . וחכו שני ימים
 טובים של ר"ה כיומא חדא אריכתא
 דמיא שהס שני ראשין ונהלצבו צאררר
 כנ"ל ע"כ נקרא צבס אררר כיומא
 אריכתא . כימים טובים שכך הוא עוב
 להיות קיום העולמות . ומחמת זא נקרא
 יומא קיח דר"ה דינא קיחא מחמת
 ריבוי האור של רישא דעתיק שנהפצע
 להלצב צפרלוק דאררר ונצרכב האור
 צכיבוע הצבירות עד שללרך הלצבס
 ונעק האור מנקוטו ונדהקו למטה
 צכוד דדין מחמת ריבוי האור . ומה
 בלמעלה נקרא עתיק נקרא למטע
 תקע שנעון (בראשית לב) ותקע קף
 ירך יעקב וכיא קפילס והלגה ממקומה
 מחמת ריבוי האור של עתיק ונעשה

שאינם שום צוה הכרחון כי השי"ת עומד
מכסא דין ויושב על כסא רחמים .
כי מחמת תקיעותינו נהפך הדין
לרחמים כמו שכתבאר לעיל שכל
הדינים נמשכו מחמת שלמעלה הוא
עתיק ולמטה תקע . ומחמת תקיעותינו
מכניסים אותנו לרחמים י"ה אל תקע
עתיקא צסוד ואברהם זקן שהוא
עתיקא כנ"ל . ואז עתיק יומין יתב
כורחון רמיו שעומד מכסא דין
ויושב על כסא רחמים . וזה שאנו
לומדים קודם התקיעות הכתוב מן
המילר קראתי יי להכניס אותיות
י"ה אל אותיות תקע שהוא סוד
המילר כמו שזכר כבר צסוד תקיעה .
וציאר יוחר מה שכתב שעומד מכסא
דין ויושב על כסא רחמים כי
הכסא הוא גם ה' שאלופו של עולם
מתכסה עלמו ברחמים דין ונעשה
שם אדני . ומחמת תקיעותינו חזי
עמד מכסא דין שוכרד האלק מאדני
שנהכסה עמו ויושב על כסא רחמים
שמתכסה עלמו ברחמים הוי"ה שם
סוד הרחמים ונעשה אהו"ה שהיא
נושפתקא דמלכה שהיא חותם כמלך .
שר"ת של אה"ה שמים ו"הת"ה הארץ
היא השם הנ"ל שבו נבראו השמים
והארץ :

וזהו כסא הרחמים כסא שמתכסה
אלוכו של עולם ברחמים
הרחמים הוי"ה . וצדדים הוא נגד
ילחק שמרמו אילו צסוד פחד ילחק
שהוא הדין והצורה ששצר לצ האדם
מחמת פחד . וצדדים הוא לשון שבר
ששצר שהיא סוד הגבורות והדינים .
וחרועה הוא נגד יעקב שהם אותיות
חרועה ע' צסוד התורה גייתנה לצני
יעקב סוד שצעים נפש יולאז ירך
יעקב שלהם גייתנה התורה צסוד ע'
פיים לתורה . שכל עקף מע' נפש
לביית יעקב יש לו פיים בהתורה .
וזה שאמר הכתוב אללו (בראשית כט)
ויגל את האבן מעל פי הבאר כי
הבאר היא התורה כמו שנאמר
(ישעיהו נה) הוי כל צמח לכו למים .
והוא גילה הבאר שכתוב אלל אברהם
(בראשית כו) ויסתמום פלשתים
שחפרו עבדי אברהם ואלל ילחק כתיב
(שם) וישב ויחפור את הבארות
אשר חפרו עבדי אברהם ויסתמום
פלשתים . אלל לא גלה סוד הבאר
שהיא התורה לעולם השפל הזה .
אך אלל יעקב נאמר ויגל שגלה
האבן מעל פי הבאר . שעי' זרעו
נחגלה התורה ונמסרה לזרעו בזה
העולם . ולכן יש בהתורה חסדים
וגבורות

וגבורות יחד סוד איסור והיתר טמא
 וטוהר פסול וכשר. סוד יעקב קו
 המיוולע בן חו"ג שהיא בחיר האבות
 כי אברהם חסד ילחק גבורה ויעקב
 סוד התפארת המיוולע בין בני
 הדברים מזה ומה יש בו והוא סוד
 הרחמים. ולכן עם עסק התורה
 יכולין לבטל כל הדינים והגבורות
 הנפילים למטה כי יש בה בני השרשים
 סוד התורה תורה ע' כנ"ל עיין
 נפש לבית יעקב. ועם התרועה הנ"ל
 יכולים לשוב ולעקור כל הדינים כי
 אין הדינים נמהקין אלא בשורשם
 והוא השורש לכל כנ"ל. ותרועה הוא
 מלשון (תהלים ב) תרועם בשבט ברזל
 וז"ש (בראשית ח) ואת המאור הקטן
 לממשלת הלילה. כי אברהם נקרא
 המאור הגדול לממשלת היום כנ"ל
 ויעקב הוא הקטן כנגד אברהם.
 כמו שנאמר (עמוס ז) חדל נא מי יקום יעקב
 כי קטן הוא. ועם המאור שבתורה
 שעל ידה נחגלה לממשלת הלילה
 יכולים למשול ולשלוט על כל הדינים
 והגבורות המכוונים בשם לילה. והנה
 המאור הגדול שהוא סוד אברהם והחסד
 נמשך מן החכמה שמחכמה נבנה פרנ"ף
 אבא סוד אב המון גוים שנאמר אלא
 אברהם. ושם בחכמה מאיר השם

אכדט"ס שהם ארתיות שקודם אלקים
 כידוע למ"ש כי קודם א' אין ארת ולפני
 מס סתימה היא מס פתיחה. ומחכמה
 נפקית כל הברכות והחסדים כי החכמה
 מאין חמאל. כי חכמה נמשך מרישא
 דאין שהוא רישא דלא אחידע הנכללת
 בפרנ"ף דלרוך שמתפשטת אורה ושפעה
 על חכמה שהוא אבא. ומחמת שמקבלת
 שפעה ואורה מרישא דאין כתוב אלא
 (קהלת ז) החכמה תחיה בעליה. כי זה
 ידוע למ"ש שכל דבר שבא נכלל י"ש
 והו"ה מוכרח להיות מקודם אין ואפס
 כמו הגרעון שזרעון להלמיח מוכרח
 מקודם להיות נרקב ונחבטל. ועי"ן
 יכול להגיע לכלל הו"ה וי"ש להיות.
 וכמו שכתבו המקובלים פושט אורה
 ולובש אורה. כי על כל דבר אין ואפס
 אי אפשר לדינים להיות נאחזים שם כי
 אין להם צמה לאחוז. ולכן מדה
 החכמה היא רחמים גמורים ופשוטיכ
 מחמת שמקבלת שפעה מאין. ולכן
 מרומות על הו"ד שהיא נקודה דקה
 מן הדקה. כי אפילו ניקוד דק צינתג
 היא ג"כ יו"ד שהיא קרוב לאין ששרשי
 ומקורה מרישא דאין. ואכילו הנבי
 קודם ציאת הנבואה אליו מוכרח ללא
 מגשמיית של עולם להשפעות השמיית
 מכל וכל. וכמשוגע ממש יחשב בע
 ביאה

ציהת הכזואה אליו וכאין וכאפס יחשב
 צעת שהוא שאינו מרגיש את עלמו לכלום
 צעת דכרו הכזואה שלו ולפיקך חכם
 עדיף מנביא . כי החכם נמשך מן חכמה
 רזא דאין . והכזואה היא צבינה שממנה
 שפעת אורו . וצונה היא פרלוק אימא .
 וכציה הוא לשון מבין ולריך למדריגת
 חכמה שהוא מדריגת אין כדי שיוכל לקבל
 הכזואה ה"ל . ולפיקך בחכמה שהוא
 פרלוק אבא נכלל בו ה' חסדים . כי
 נמשך מרזא דאין ואפס . ומדבר אין
 ואפס יוכל לבא לידי הוי"ה וי"ש . וצבינה
 שהיא פרלוק אימא נכלל בה ה' גבורות
 כי מצינה דיין מתערין . כי צונה הוא
 לשון מבין שהוא דבר ישות נגד החכמה .
 כי חכמה כ"ח מ"ה כוחו דאין שמרמוז
 על יו"ד נקודה דקה מן הדקה ביותר .
 וצונה מרומזה על ה"א עילאה דבר
 המתפשט וממשה נגד הוי"ד שהוא חכמה .
 ויכולין הדיין לאחוז ולתפוס בדבר
 הממשי :

וְהִנֵּה כי כמו שהשם אכדע"ם מאיר
 בחכמה ששם הוא רחמים
 פשוטים , כמו כן מאיר צבינה שם
 אלקים שהוא הדין והגבורה שמצינה דיין
 מתערין . וזה חכם עוקר סדר מעיקרו
 כי נדר הוא נון ד"ר נון שערי צינה .
 ומי שהוא חכם שנמשך מחכמה עוקר

סדר שהוא נ"ד"ר חמט"צ שמצינה דיין
 מתערין ועוקר הדיין והגבורות מעיקרו
 מחמת שהוא מעקרו שהוא קודם השם
 אלקים לצבינה . פי החכם בחכמה ושם
 השם אכדע"ם שהיא הרחמים שקודם
 השם אלקים . וזהו שאחז"ל מעקרא
 דדינא פירכא והוא דהיינו השם אכדע"ם
 שהוא אלויות מקודם אלקים ועם אותו
 השם יכולים לפרוך ולפרר דין . שהשם
 ה"ל הוא בחכמה ועמו יכול להמתיק
 ולבטל הדינים . ולשון פירכא כמו שאמרו
 אלל חמץ מפררו מפרר חזרה לרות .
 ממלא העולה לו מזה שמפרלוק ארוך
 שנכלל יתלכשו הדרך ראשין דאין ודעתיק
 להשתבות אורם כדי שיוכל להיות קיום
 העולמות . נעשה הפרלוק ה"ל אח"כ
 שני פרלופין או"א . כי אבא נמשך
 מרישא דאין כי אבא היא חכמה והחכמה
 מאין ממלא מרזא דאין . ואימא שהוא
 הצונה נמשך מרישא דאין דעתיק כמ"ש
 למעלה שלשון עתיק היא אלויות תקע
 שנתקע הדיין צעת הסכללות בארוך
 למטה בסוד תקע כנ"ל : ולכן יום א'י
 של ר"ה דינא קשיא שמרמוז על עתיק
 ויום ב' דינא רפיא שמרמוז על ריפא
 דלא אחידע רזא דאין הסכללת ונחלשם
 בארוך . ולכן הם ב' ימים ר"ה על שני
 ראשון ה"ל כנ"ל . וזהו די פרלופין
 נבראו

נבראו אלה שנסרו וד"ל כנ"ל . וזהו
(בראשית א) בללם אלקים עשה את
האדם . ישר . כדי שיוכל להיות קיום
בעולמות . כי מקודם שלא היה בחי'
פרלופין היה צסוד בונה עולמות ומחריבן .
ואח"כ כשגמתיקום צסוד פרלופין צסוד
אדם ישר כנ"ל צסוד קיום העולם .
ולכן אנו מתפללין בר"ס יו"ד מלכויות

יו"ד זכרונות יו"ד שופרות שהוא מספר
למ"ד כנגד למ"ד לללם שעשה את
האדם . והלמ"ד הוא מגדל הפורה בחיור
שהוא למעלה מכל האוחיות כנגד פרלופ
דארוך שוכלל ונתלבש בו השמי ראשון
הנ"ל כנ"ל . וכל אחד ואחד יש עשר
הפירות ועם הארוך בעליו הוא שלשים
כמנין למ"ד פרלופ ארוך הנ"ל : סליק

פרישת הברכה

לימור שפע לעולם ואינה לריכה לזכות
אבות אדרבא הוא משפעת ונעשית ג"כ
זרוע לעולם . והוא גדול הסכה מיגיע
כפיו ואינו לריק לזכות אבות . למה יואד
מירא שמים מפני שזה הלדיק עובד
מאכזה :

מתחת זרועות עולם . זרועות
עולם הם האבות שנקראים
זרועות . כי כמו שהאדם מפרנס עלמו
על ידי מעשה ידיו כך כל העולמות
מתפרנסין בזכות האבות ע"כ נקראים
זרועות אך יש נשמה שטושה בעלמה

לשמיני עצרת

ושלמה ואין מזכירין את יוסף .
כי יוסף הוא בחי' משפיע ומד
הוא משפיע לכל אפילו למארי
ויוסף הוא המשביר וגו' לכל

מפני מה אומרים בכל ז' ימי סוכות
בהאושפיזין אברהם וכו' יוסף
דוד . ובשמי"ט אומרים צמי שבירך .
מי שבירך אבותינו אברהם וכו' דוד

עלרת חסיה לכס הינו שהשכעה יסיה
 ועלור לכל יוליד לבוס מקוס יללה ילנמו
 זה כמה וחסיה רק לכס. ע"כ
 מהלודך להזכיר את שלמה שהוא נגד
 גפן שאינו מקבל שום הרבבה וכמאמר ה'
 דד ד' דלתי"ן בכדי שילך השפע רק
 לכנס"י אמן: עליק

כלל ימיו הסופות מקריבין ע' פדים
 ע' אומות בכדי שיסיה גם להס קיוס
 לצורך העולם כמאמר אילו היו יודעים
 יכו'. ע"כ מהלודך להזכיר את יוסף
 כי מדתו להשפיע לכל כג"ל. אמנס בשמ"ע
 אמר הקב"ה עלרו לפני יום אחד וכו'
 אני ויהי הידות הכתוב ביום השמיני

לקוטים

עולם בבחי' השבתי דרכי וגו' ועי"ז
 גם להלדיק צניקל להעלותו. השי"ת יקרב
 לב בית ישראל אמן
 וזאת אמר אדמו"ר בליל א' דחנוכה: :
אמר כל אחד מישראל לריך להאמין
 שעס דיבורי תו"ת שלו בוגס
 עולמות. אע"פ שהוא אינו בסדרגס זאת
 לריך להאמין שהאמת הוא כך. וכשיאמין
 באמת שהאמת היא כך אז ידע ויבין
 כמה הוא רחוק מזה אז יסיה לבו נשבר
 בקרבו. וכשיסיה' לבו נשבר בקרבו על
 זה יוכל לבא למדריגס זאת :
אליהו בעיר כלבים משחקים איתא
 במדרש כי אם היו יודעים
 האומות מהשפע שמשפיע להס ה'
 שללו לא היו מחריבים אותו.

חשבת דרכי ואשיבה רגלי אל עדותיך
 (תהלים קיט). בדורות
 הללו קשה להיות היקון להשמות על ידי
 תו"ת כי מחמת שהשמות שבדורות הללו
 הם צחי' רגלים כשרואים לקרב עלמס
 על ידי תו"ת אינו בטוח בעלמו ונופל
 עליו פפיות ח"ו. וגם להלדיק קשה
 להעלותה על ידי תו"ת כ"א ע"י גשמיות
 ועיני עוה"ז. וזהו חשבת דרכי עיני
 עוה"ז אכילה ושתיה ושאר דברים גשמיים.
 ועי"ז אשיב השמות מבחי' רגלי אל
 עדותיך כי לריך הלדיק לעסוק בעיני
 עוה"ז ובתאוותיו כדי להעלות השמות
 שבדורות הללו שהס קענים מחד ורחוקים
 מבחי' לב שהיא בחי' בינה. ולריך כל
 אדם לראות שיסיה בכל תאוותיו והבלי